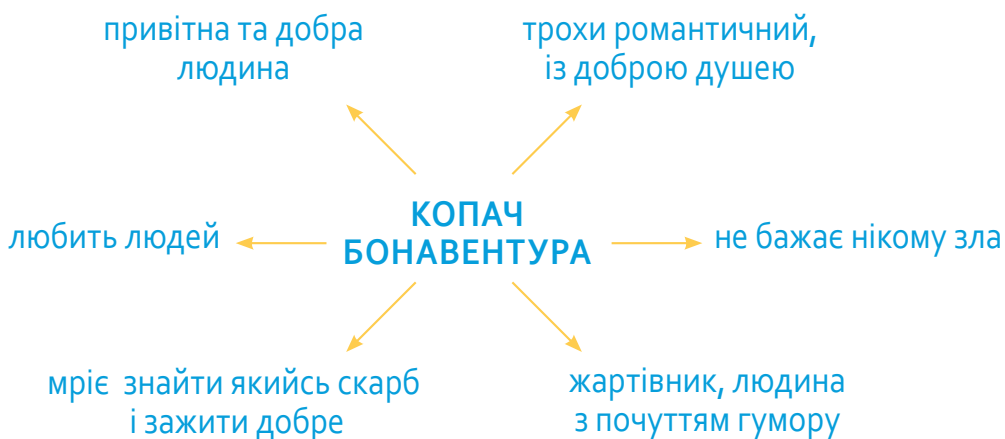

Комедія Івана Карпенка-Карого «Сто тисяч»

СЕНКАН ДО ОБРАЗУ РОМАНА

Роман
молодий, вродливий
кохає, поважає, погоджується
взірець доброго, щирого селянина
хлібороб

АСОЦІАТИВНЕ ГРОНО ДО ОБРАЗУ КОПАЧА БОНАВЕНТУРИ

ФАНФІК ДО КОМЕДІЇ «СТО ТИСЯЧ»

– Обікрали..., пограбували... Пропала земля Смоквинова! Навіщо ви мене зняли з вірьовки? Краще смерть, ніж така потеря! – кричав, гірко ридаючи Герасим.

Він сповз на землю і важко дихаючи щось бубнів. У його голові мимоволі спливали щасливі моменти з майбутнього, яким так і не судилось стати реальністю. І раптом, коли останню мрію було остаточно розбито, Герасима осяйнула думка – одружити сина, залишити йому спадок, а самому податись у монастир. Сердега мимоволі подумав, що те, що з ним сталося, – кара Божа за його грошолобство та нехтування щастям родини. Мусить тепер до кінця своїх днів у Бога вимолювати прощення.

Герасим підірвався із землі, мов ошпарений, і побіг збирати клунок у дорогу. Син зазирнув у світлицю. Батько підійшов до Романа і, трішки пом'явшись, сяк-так зліпив слова благословення синові на щасливий шлюб із наймичкою. Роман уже не тримав зла на батька, тому й обняв його щиро, по-дитячому.

Калитка востаннє поглянув на рідні стіни, помолився перед іконам, що попід самою стелею в кутку. Поцілував жінку і вийшов у двір. Його ніхто не зупиняв, родина відчувала, що він іде за покликом душі.

Вийшовши за огорожу, зупинився і не обертаючись сказав сам до себе: «Мое щастя у щасті рідних». І пішов...